

mény továbbtörténése bennünk, közöttünk, általunk. Ahol Jézus Krisztus evangéliuma jelen van, ott a bizonytalankodó szívek mindig ezt kapják feleletül: "A vakok látnak és a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig az evangélium hirdettetik." /Mt 11,5/ Azért könyörögjünk e napon és a következő hetekben, hogy a lelkészi továbbképző tanfolyamokon ilyen történésekben haladjon előbbre az evangélium lelkészeink életében.

2. Az evangélium drága örökségként maradt reánk. Amint reánk hagyták, nekünk is úgy kell tovább adnunk.

Lukács a legmélyebb tisztelettel beszél azokról, "akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az ígének." Ő nem tartozott már ehhez a nemzedékhez. Ő a hagyományozás harmadik rétegéhez tartozott. Lehet, hogy ő is azok közt a pogányok közt volt, akik 40 körül tértek meg, s csatlakoztak az antiochiai gyülekezethez. /Act 11,19-26/

Alapigénk megkérdez most minket afelől, hogy van-e bennünk őszinte hagyomány-tisztelet? Nem lettünk-e gyökértelenek? Becsüljük-e, ismerjük-e múltunkat, történelmünket? Tudjuk-e honnan jöttünk és kik vagyunk? S méltó módon tiszteljük-e mindazokat, akik "reánk hagyták" a Jézus Krisztus evangéliumát, a zsoltárokat, az istenfélelemben való egyszerű, szolgáló életet, a "közjóért" való fáradozást? Tudjuk-e, hogy "az a tanítás nem volt gazdátlanul vagy megbízhatatlan tanúktól terjesztett híresztelés, hanem komoly szerzői vannak"? /Kálvin/ Istennek legyen hála, voltak hűséges krónikások, akiknek írásaiból késő századok szeme előtt is megelevenedik az ő alakja.

De azt sem szabad elfelednünk, hogy nekünk is tovább kell hagyományoznunk az evangéliumot. Tudjátok, mit szoktam